

РЕШЕНИЕ

№ 8386

гр. София, 22.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 179 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА ИВ. КРАТУНКОВА**

при участието на секретаря Р.Д.

като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА ИВ. КРАТУНКОВА** Гражданско дело № 20221110167573 по описа за 2022 година

Производството е по предявени от „К.“ ЕООД срещу „Т.Т.“ ООД иск по чл. 372, ал. 1 от ТЗ за сумата 8214,48 лв. – превозно възнаграждение (навло) за извършен международен превоз на товар по фактура №0000006576/15.11.2022 г. за извършен превоз по релация Литва – Гърция.

С отговора по чл. 131 от ГПК ответникът дава становище за неоснователност на предявения иск. Заявява възражение за съдебно прихващане на предявените от ищеца вземания със свое вземане по чл. 373, ал. 2 от ТЗ за сумата 1100 евро лв. – обезщетение за вредите, причинени от забавеното извършване на превоза, както и сумата от 1500 евро – неустойка за забава дължима на основание т. 6 от сключения договор за превоз. При условията на евентуалност, в случай че съдът не приеме възражението за вреди, претендира неустойки за забавено изпълнение в общ размер от 2000 евро. Заявява, че сумата от 2699,12лв. е заплатена на ищцовото дружество на 19.12.2022 г., преди получаването на препис от исковата молба. Претендира разноски.

В проведеното на 20.03.2023 г. о.с.з. съдът е приел за съвместно разглеждане в настоящото производство съдебно прихващане за сумата от 1 100 евро, представляваща обезщетение за вреди, причинени от забава за извършване на превоза, както и сумата от 1 500 евро, представляваща неустойка за забава, дължима на основание т.6 от сключен между страните Договор за превоз.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото е представена фактура от 15.11.2022 г. /л.5/ за международен транспорт с авт. № РВ7024НА/РВ3539ЕВ, Латвия – Гърция, заявка № 8711/01.11.2022 на стойност 8 214,48 лева с вкл. ДДС, издадена от ищеца. Представена е и международна товарителница CMR /л.8/.

Представена е заявка № 8711/01.11.2022 г., изхождаща от ответното дружество, в която е посочена **дата на товарене 04.11.2022 г., дата на разтоварване 10.11.2022 г.**, навло – 3 500 евро, падеж – 10 дни след представяне в оригинал на товарителница, фактура; и

забележки, под които са изброени няколко точки, сред тях и т. 6 съгласно която „При неспазване на указаните дати на товарене и разтоварване имаме правото да начислим неустойка. Зададените дати на товарене и разтоварване са фиксирани. При тяхното неспазване неустойката възлиза на 500 евро“.

От страна на ответника е представена имейл кореспонденция, съдържанието на която, в това число и авторството, не са оспорени от ищеца. Установява се от същата /л.32/, че на 11.11.2022 г. е изпратен имейл с молба за уведомяване кога ще пристигне камионът, съпроводен с отговор от 12.11.2022 г. и посочване „в понеделник сутринта“.

С друг имейл /л.33/, също неоспорен от страните, представител на ответното дружество е уведомил такъв на ищеца, че във връзка със заявка № 8711/01.11.2022 г., същата е следвало да се натовари на 03.11.2022 г. или най-късно на 04.11.2022 г. до 15 ч., но камионът бил натоварен на 07.11.2022 г. и разтоварен на 14.11.2022 г., за което били дължими неустойка за забава в размер на 600 евро и 1 100 евро.

От съдържанието на имейл от 20.12.2022 г., чието съдържание и авторство също не се оспорват, става ясно, че ответното дружество е издало фактура № 7269/09.12.2022 г. на стойност 2 581,66 лева за осигуряване на товаро-разтоварна техника и № 7270/09.12.2022 г. на стойност 2 933,70 лева – неустойка за 3 дни закъснение по 500,00 евро, като стойността на двете фактури била приспадната от фактура, издадена от ищеца № 6576/15.11.2022 г., а разликата от 2 699,12 лева - платена на 19.12.2022 г.

Ответникът е представил преводно нареждане, от което се установява, че е заплатил сумата от 1 100 евро /л.36/. Представени са и фактура 7269/09.12.2022 г. на стойност 2 581,66 лева за осигуряване на товаро-разтоварна техника и 7270/09.12.2022 г. на стойност 2 933,70 лева – неустойка за 3 дни закъснение по 500,00 евро на ден. От страна на ответника са ангажирани и други доказателства досежно сторените разходи във връзка с осигуряване на товаро-разтоварна техника.

По делото са представени GPS координати и вайбър кореспонденция. Последната не се установява по категоричен начин между кого е водена, като освен това съдържа и текст, който не е на български език.

Изслушана е съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитира като обективно и компетентно изготвена. От заключението се установява, че фактура 6576/15.11.2012 г. е осчетоводена при ответника през месец 12.2022 г., ползван е данъчен кредит по нея, описана е в дневника за покупки, включена е в справката декларация по ЗДДС, като срещу фактурата било осчетоводено плащане на 19.12.2022 г. в размер на 2 699,12 лева; дължимата сума от ответника по процесната фактура била в размер на 5 512,36 лева. В счетоводството на ищеца процесната фактура била осчетоводена през м.11/2022 г., начислен бил данък върху продажбите, описана била в дневника за продажби, включена била в справката декларация по ЗДДС. Срещу фактурите било осчетоводено постъпило плащане на 19.12.2022 г. в размер на 2 699,12 лева и съответно ищецът имал вземане в размер на **5 515,36 лева**. Фактури 7269/09.12.2022 г. на стойност 2 581,66 лева и 7270/09.12.2022 г. на стойност 2 933,70 лева, издадени от ответника, били осчетоводени при същия, но не и при ищеца.

Изслушани са показанията на **Н.Г.М.**, които съдът намира за логични, последователни, вътрешно непротиворечиви и им дава вяра. Свидетелката разказва, че работи при ищеца като спедитор. Сочи, че са получили заявка за транспорт от Латвия до Гърция, товаренето трябвало да се осъществи на 04.11.2022 г., не бил посочен час, комуникирали си по телефона и през целия ден ги уведомявали къде се намира шофьорът, на какво разстояние. Попитала дали на товарния адрес ще го изчакат, за да може да бъде осъществено товаренето, казали й, че ще го изчакат. Шофьорът пристигнал в 16:52-16:53, а от там му казали, че мотокаристът си тръгнал преди 10 минути. Били казали, че ще го изчакат до 17:00 – 17:10 часа. Имало забавяне в товаренето – вместо на 04.11.2022 г. петък, то се осъществило на 07.11.2022 г. понеделник. Забавянето се получило, защото мотокаристът си тръгнал 10 минути по-рано. 4-ти ноември се падало в петък, а заводът не работил през почивните дни, заради това в понеделник сутринта бил натоварен камионът. В

петък й казали, че събота сутринта в Гърция на разтоварен адрес е поръчан кран и трябва да направят всичко възможно да са там в 9 часа. После се обадили да й кажат, че в събота не работят. Няма да може да се осъществи разтоварване и ще го разтоварят в понеделник. Първоначално уговорения срок за товарене бил 04.11.2022 г., а разтоварване 10.11.2022 г. От ответното дружество били споменавали за неустойки или санкции по повод закъснението. Била виждала имейла от 22.11.2022 г., не знаела, че е нает кран за 11-ти, не знаела също, че камионът трябвало да е на адрес за товарене на 04.11.2022 г., най-късно до 15:00 ч.

Изслушани са показанията на С.А., които съдът намира за логични, последователни, вътрешно непротиворечиви и им дава вяра. Свидетелят разказва, че работи при ответника, като управител и спедитор на дружеството. Сочи, че бил управител и се занимавал с текущата дейност-намирал камиони, товари и т.н. Лично бил възложил доставката края на миналата година от Рига до Гърция, военна стока с абсолютно фиксирани дати на товарене и разтоварване, като преди да им изпрати заявката, били говорили по телефона. Касало се за военни транспорти на НАТО, свързани с обучения, които предстояло да бъдат направени и затова се местила техниката. След края на обучението, веднага се връщала там откъдето е взета. Винаги били обвързани и абсолютно стриктни, при два пъти неспазване, отпадали от листата на запитващите и приключвали. Относно процесния транспорт, разказва, че от ищцовото дружество били много сигурни, че ще стигнат, макар, че ги предупредил, че това е особен вид транспорт, не е обикновен, където да се каже закъснях, няма проблем, утре ще стигна и т.н. Пътували с натовски табели на камионите и пререждали опашките на границите, не чакали. Били сигурни, че ще изпълнят зададените дати на товарене и разтоварване; били предупредени, че техниката се товари с подемна техника – кран, мотокар и т.н. Закъснели на товарен адрес и разтоварен адрес. Споделя, че постоянно получавали невярна информация относно часа на пристигане, водил комуникацията с една госпожа по вайбър. Били предупредени, че товаренето е с кран или мотокар, зависи какво ще си поръчат военните. Първо крана бил поръчан за деня на разтоварване. Казали, че ще стигнат на следващия ден. Поръчали го за следващия ден. Техниката чакала цял ден, защото казвали, че ей сега ще стигнат, след два часа е там, след три часа е там, след малко е там. Така и не стигнал целия ден. Техниката си тръгнала и била поръчана отново за понеделник. Те си платили крановете. Техниката, която се поръчвала се плащала само за деня, за който е указана. Датата на разтоварването се поръчвала и плащала от тези, които поръчвали транспорта, в случая фирма „ЦТС“; когато имало забавяне свидетелят си поръчвал крановете и той си ги плащал или те ги поръчвали за негова сметка. На свидетеля е предявена имейл кореспонденция, с която същият е потвърдил, че е запознат. Пояснил е че ищецът е следвало да пристигне в четвъртък, но не пристигнал. Наели кран за петък, но и в петък не стигнали. Отказали крана и го поръчали за понеделник. По делото били представили кореспонденция с контрагента си, който им казал, че начислява 600 евро за петък за отказания кран и 1 100 евро за понеделник, за това, че е поръчан отново кранът. Неустойката за петък 600 евро за крана била опростена от контрагента му, защото си намерил друга работа. Сочи, че били пристигнали на 4-ти, но работното време на военната база, било приключило. Свидетелят е посочил, че **не са посочили време в заявката, там пишело, че се товари във военна база и се разтоварва във военна база**. Самият диапазон на време не бил посочил. В 16:50 ч. вече няма кой да го натовари, това отнемало време, поне 20 минути, за да прегледат документи, да излезе отвътре войник, който да го придружи, защото шофьорите не влизали сами вътре в базата. Те първа трябвало някой да започна да товари и след това да му изготвя документите, няма кой да прави това след 17:00 или 18:00 часа. Свидетелят е изложил, че не е посочвал точен час в други заявки, случвало се било да посочва, но не му било практика.

По делото е изслушана съдебна компютърно-техническа експертиза, която съдът кредитира като обективно и компетентно изготвена. От същата се установява, че координатите, от които е трябвало да бъде взета процесната стока и координатите на товарната композиция с рег. № РВ7024НА за периода от 16:52 на 04.11.2022 г. до 17:06 на 04.11.2022 г. съвпадали с точност между 22.77 и 30.13 метра, т.е. камионът е бил там в

твърдения от ищеца час.

По делото са изслушани показанията на **И.Н.Д.**, които съдът също намира за логични, последователни, вътрешно непротиворечиви и им дава вяра. Свидетелят разказва, че работи и, че е бил шофьор на композицията, която трябвало да натовари от Латвия за Гърция - контейнери на НАТО. Бил в Литва, разтоварил във Вилнюс и от там му дали дестинация за товарене от гр. Рига за Лариса – Гърция, казали му, че трябва да е на адрес до 17 часа на датата, която му била дадена в заявката. Говорил със служителя, който им давал товарите, след това го прехвърлили да кореспондира с представителя на фирмата, която дала заявката за товара, който му казал, че трябва да е до 17 часа на адреса в Рига. Отишъл в 16:50 на портала на военната база. Представител на ответника преди това му казал, че бил говорил с фирмата и че можели да натоварят и до 20 часа. Когато отишъл и дал документи, военните му казали да изчака, върнала се представителка на портала и му казала, че са си заминали служителите още в 16:00 часа и не можел да влезе в базата да натовари. Попитал дали може да остане до базата за другия ден, те му казали „не, в понеделник в 8 часа заповядайте да натоварим“. След описаното се обадил на господина */представител на ответника/* и той му казал „те ми обещаха, не може ли да питаеш някой“. Свидетелят сочи, че не можел да пита някой, защото никой не го пускал в базата. След това този въпросен господин с когото разговарял, излязъл в отпуска и прехвърлили разговорите, от понеделник разговарял с друг господин. В понеделник в 8 часа влязъл в базата, натоварил и в 15:10 ч. напуснал на НАТО базата и тръгнал в посока Гърция. В заключение е посочил, че в понеделник в 10:00 ч. са били общо 5 камиона, трябвало да бъдат на портала, за да може да дойде крана да ги **разтовари всички**; в 10:00 часа излязъл от базата да ги посрещнат с ескорт; имало осигурен кран; били му казали датата, на която трябва да пристигне – другия понеделник; разтоварването било в понеделник – тогава трябвало да е в Лариса, казали, че за 10:00 часа са наели кран; трябвало да бъдат пет камиона заедно.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предявените с исковата молба права произтичат от следните обстоятелства, чието установяване е в доказателствена тежест на ищеца: 1) Договори между страните за превоз на товари със съдържанието, твърдяно в исковата молба (на доказване подлежат насрещни покриващи се изявления на представители на страните, достигнали до насрещната страна – чл. 14, ал. 1 от ЗЗД, или трайни търговски отношения между страните и заявка за международен транспорт, подадена от представител на ответника – чл. 292, ал. 1 от ТЗ); 2) Предаване на товарите на получателя в уговорения срок за доставка.

В тежест на ответника е да докаже плащане на навлото, дължимо за международния превози на товари, за чието извършване са издадени фактури №0000006576/15.11.2022г.. По възражението за съдебно прихващане в тежест на ответника е да докаже забавено изпълнение от страна на ищцовата страна, довело до възникване на правото му да претендира неустойка, както и размерът на претендираните вреди от забавеното изпълнение.

По делото няма спор между страните, а също и приетото копие на международна товарителница /CMR/, неоспорена от страните, както и самата заявка за транспорт, съставляват доказателство за сключването на договор за международен автомобилен превоз, съгласно чл. 4, изр.1 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR). Заявките, ведно с товарителниците удостоверяват валидно сключен договор за превоз с всички индивидуализиращи го белези - превозваната стока до определено място и размер на дължимото за това възнаграждение. Между страните са възникнали търговски взаимоотношения във връзка с извършване на международен транспорт с авт. № РВ7024НА/РВ3539ЕВ по маршрут Латвия – Гърция по заявка № 8711/01.11.2022 на стойност **8 214,48 лева с вкл. ДДС**, във връзка с което е била издадена от ищеца фактура от 15.11.2022 г. Не е спорно между страните, а също така и от представените доказателства се установява, че след образуване на настоящото производство, ответникът е извършил плащане в размер на 2 699,12 лева на 19.12.2022 г. Досежно остатъка от **5 515,36 лева**, ответникът счита, че същият е недължим с оглед релевирано възражение за прихващане от

негова страна с негови насрещни вземания, които обосновава, че са му дължими от ищеца, поради забавено изпълнение по договора. С оглед така изложеното най-напред следва да бъде изследван въпросът досежно изпълнението на задълженията от страна на ищеца по договора за превоз в срок.

Съгласно чл. 368 от ТЗ, превозвачът е длъжен да извърши превоза в **определения срок**, да пази товара от приемането до предаването му, да уведоми получателя за пристигането на товара и да му го предаде по местопредназначение. Видно от представената заявка № 8711 по делото, уговорката между страните е била на 04.11.2022 г. да се осъществи товарене, а на 10.11.2022 г. разтоварване. В тази заявка, няма посочен точен час нито на товаренето, нито на разтоварването. За доказване на уговорен точен час ответникът е представил: имейл кореспонденция от 22.11.2022 г., в която е пояснено, че уговорката между страните е била, въпросната заявка 8711 да се осъществи на 03.11.2022 г. или на 04.11.2022 г. до 15 ч. Този имейл е от 22.11.2022 г., поради което и не е годин да докаже, че ищцовото дружество/негови представители са били уведомени предварително, че до 15 ч. на 04.11.2022 г. следва да са на адреса за товарене. Други доказателства за доказване на това твърдение – е представената от ответника вайбър кореспонденция. Последната обаче освен, че въобще не става ясно между кого е водена, чии са отбелязаните телефонни номера, съдържа и текст, който не е на български език. Вън от изложеното и само за пълнота, следва да се посочи, че освен всичко от съдържанието на тази кореспонденция също не се установява, на представители на ищцовото дружество да са дадени указания във връзка с краен час, работно време относно обекта, на който е следвало да бъде натоварен камионът. Тези обстоятелства не се установяват и от изслушаните по делото свидетелски показания. Дори напротив, свидетелят на ответника, е заявил, че между страните не бил уговорен точен час.

От изслушаната съдебна компютърно-техническа експертиза, се установява, че координатите, от които е трябвало да бъде взета процесната стока и координатите на товарната композиция с рег. № РВ7024НА за периода от 16:52 на 04.11.2022 г. до 17:06 на 04.11.2022 г. съвпадали с точност между 22.77 и 30.13 метра, т.е. камионът е бил там в твърдения от ищеца час. От изложеното съдът достига до извода, че ищецът е бил на адреса на товарене на **04.11.2022 г.** – която е и датата, посочена в заявката. Както бе посочено, по делото не бяха ангажирани доказателства относно уговорен точен час, в който представител на ищеца е следвало да бъде на адреса, поради което и следва да се приеме, че при пристигане на камиона до изтичане на денонощието на 04.11.2022 г. - е налице изпълнение от страна на превозвача. Тука за пълнота следва да се посочи, че ответникът отчитайки спецификата на товара, както и обекта, от който е следвало да бъде натоварен, е следвало да положи грижата на добрия търговец и да уговори точен краен час, като съответно и съобрази технически необходимото време за натоварване, в това число и работното време на базата. В случая обстоятелството, че към 17:00 часа мотокаристът си е бил тръгнал, не може да бъде вменено във вина на ищеца, доколкото липсват доказателства, от които да се направи категоричният извод, че шофьорът на камиона е бил уведомен за тези обстоятелства */в частност за работното време на базата, а дори напротив – било му е казано, че следва да бъде на адреса до 17:00 часа/*. Така описаното следователно е станало причина, натоварването да се осъществи на 07.11.2022 г., а не на 04.11.2022 г., което пък от своя страна е забавило и разтоварването, което вместо на 10.11.2022 г. */каквато е била уговорката съгласно заявката/* се е осъществило на 14.11.2022 г. Забавата в разтоварването, също не може да бъде вменена във вина на ищцовото дружество в случая, доколкото по-късното натоварване от предвидената дата по независещи от ищеца причини, е станало причина и за по-късното разтоварване. С оглед изложеното съдът достига до извода, че ищецът е изпълнил задълженията си по договора, и макар в случая да е налице забава при натоварване/разтоварване, то тя не се дължи на виновно поведение на ищцовото дружество. Видно от първоначалната заявка, дата на товарене е 04.11.2022 г., а на разтоварване 10.11.2022 г., тоест за превозът първоначално са били предвидени 5 дни */без дните на товарене и разтоварване/*. Действително на 07.11.2022 г. е било осъществено натоварването, респ. на 13.11.2022 г. е следвало да бъде осъществено разтоварването. От

показанията на свидетелите се установява, че кранът за разтоварване е бил ангажиран за четвъртък /т.е. 10.11.2022 г. – първоначално уговорената дата на разтоварване/, а впоследствие го уговорили за петък – 11.11.2022 г. С оглед изложеното в предходното изречение и първоначално предвидените дни за превоз съгласно заявката, съдът достига до извода, че превозвачът не би могъл обективно да пристигне нито на 10.11.2022 г., нито на 11.11.2022 г. От изслушаните свидетелски показания по делото на Нелина Мисова и Илин Денков се установява следното: свидетелката Н.Г.М. е разказала, че в петък /11.11.2022 г./ са й казали, че събота сутринта в Гърция на разтоварен адрес е поръчан кран и трябва да направят всичко възможно да са там в 9 часа. После се обадили да й кажат, че в събота не работят. Няма да може да се осъществи разтоварване и ще го разтоварят в понеделник. Свидетеля И.Н.Д. също е посочил, че разтоварването било уговорено за понеделник – 14.11.2022 г. Респ. може да се направи изводът, че вероятно кранът е бил ангажиран за понеделник 14.11.2022 г., т.к. събота/неделя /12 и 13.11.2022 г./ са почивни дни, което обаче също не може да се вмени във вина на ищеца, поради изложените по-горе съображения. В заключение съдът достига до извода, че забавата и в разтоварването не може да се вмени във вина на ищеца, доколкото причината за по-късното разтоварване е по-късното натоварване, за което както бе посочено и по-горе няма вина на ищеца. При тези факти няма как да се приеме, че от страна на ищеца е налице виновно забавено изпълнение, поради което и ответникът следва да престоира уговореното навло.

По отношение на възражението за прихващане - съдът намира същото за неоснователно. Ответникът е навел възражение за прихващане със свои насрещни вземания - 1 100 евро, представляваща обезщетение за вреди, причинени от забава за извършване на превоза, както и сумата от 1 500 евро, представляваща неустойка за забава, дължима на основание т.6 от сключен между страните Договор за превоз. С оглед подробно изложеното по-горе, в настоящия случай съдът намира, че забавата при натоварването/разтоварването на товара не се дължи на виновно поведение на превозвача, поради което и същият не дължи обезщетение – разходи, сторени за ангажиране на кран в размер на 1 100 евро, както и неустойка – 1 500 евро.

С оглед извършеното плащане от страна на ответника в размер на 2 699,12 лева на 19.12.2022 г., на ищеца следва да бъде присъдена сумата от 5 515,36 лева, ведно със законната лихва от дата на предявяване на исковата молба до окончателно изплащане на вземането, а за разликата над посочената сума до пълния предявен размер искът подлежи на отхвърляне поради плащане.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът. На последния следва да се присъдят такива в общ размер на **1 600 лева**, от които 330 лева за държавна такса, 150 лева депозит за експертиза и 1 120 лева адвокатски хонорар.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Т.Т.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** **да заплати** на „К.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, на основание чл. 372, ал. 1 от ТЗ сумата **5 515,36 лева** – превозно възнаграждение (навло) за извършен международен превоз на товар по фактура №0000006576/15.11.2022 г. за извършен превоз по релация Литва – Гърция, ведно със законна лихва върху сумата считано от дата на предявяване на исковата молба 12.12.2022 г. до окончателно изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата над 5 515,36 лева до пълния предявен размер от 8 214,48 лева, **поради извършено плащане в хода на процеса.**

ОСЪЖДА „Т.Т.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, **да заплати** на „К.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата **1 600 лева** – сторени разноски в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____